

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Mores malos in caussa esse, vt coniux à coniuge optet separari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

CAPVT XLII.

An insolubilitas nonnullis merisò quoddam malum matrimonij esse videatur?

L

Hic igitur tanto matrimonij bono, seu insolubilitati duo quæ supra tetigi, aduersari videntur. Primum est, quòd id multis malum potiùs, quàm bonum matrimonij sit nominandum, Mallent enim matrimonium solubile esse, ac mutari posse. Hinc morte vxoris aut mariti gaudent, vt fiat illud: *Vidua illius non plorabit.* Alterum, quòd vice veris, ijs, qui coniuges amant, coniugium satis insolubile nequaquam videatur esse. Nam ad primum quòd attinet, quis dicat, esse bonum, gestare compedes, manibus ligari, constringi catenis, ferro vinciri ad remos ducendos, aut funibus catastræ esse illaqueatum? At plurimi remigare in mari mallent, aut catenis esse constricti, quas sperarent se rumpere posse, quàm vxori aut marito inseparabiliter esse addicti: cum sit *plaga cordis mulier nequam*; & præset, scriptura teste, *commorari leoni & draconis, quàm habitare cum muliere nequam.* Est enim vtique plaga maxima & continua; siquidem per totam vitam durat. *Abligatus es vxori? noli querere solutionem.* Vult enim Apostolus, vt *vnusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat.* Et vinculum matrimonij, vinculum est adamantinum. Hoc vinculo quisnam abliguritori astrictam feminam honestam videt, & non aspicit, vt olim Perseus

Iob. 17. 15.

Eccles. 25. 31.
ib. 7. 22.

1. Cor. 7. 27.

Ouid. lib. 4.
Metam.

Andromedam ad duras resigatam brachia cautos,
aitque *ô istis non digna catenis?* Sed ipsi maximè coniuges non raro, sub hoc iugo, gemunt, & suspirant, vellentque hunc nodum plus quàm Gordium, si non possit solui, etiam rumpi. Quod ille fecit, qui diuino humanoque iure posthabito, vetulam suam vxorem, cum iuencula alterius commutauit, promantissa, & vaccam addens; quasi idem ius esset equorum, & vxorum.

II.

Neque vetula tantam ætas nauseam parit, ob quam multi, velut veterem rugisque contractam vestem, coniugem contemnunt, optarentque à se amoliri, si possent; sed multò magis

mores

mores asperi, morbosi, incompofiti, barbari. Haud enim *patrum Pitheci* vbique locum habet; quod, vt in historicis Suidæ refertur, in prouerbum abiit. Ille enim *cominenter cum vxore iurgans*, coram amicis pepigit, se neque verberare, neque vapulare, neque mordere, neque morderi; neque mulierem capillis trahere, neque ab ea barbâ trahi velle. Rusticus fuit, qui, defuncta vxore, solantibus diceret: vxorem inuitam, se non inuito, mortuam esse. Caussam rogatus, respondit, diuturni admodum coniugij toto tempore, nunquam se idem cum coniuge sensisse, nisi quod aliquando, ardente domo, vterque prius inde euadere contenderit. Aliam olim fuisse, aiunt, neque frugi, neque opera proba feminam, mariti ingratis plerag, omnia acitantes. & morosam toties atq, iurgiosam, quoties nihil ex animi sententia imperitabatur. Usam forte venisse, vt ad vorticosum amnem egressa, & eadem prolapsa aquis mergeretur. Ea re confestim domum perlata, vulgatoq, coniugis funere, maritus composito ad masculinæ vultu, querulus accurrere, de loco, deq, letho scitari. Erant qui homini ad extremum flumen deducto satisfecere. Et nimirum hoc loci, inquit, fatale domus tua est precipitium. Enimuerò hic calamitosus ille ciuitas; miserum se, & arduosum dicere; vxorem sibi, quam viuus non posset, certè mortuam reposcere, & sacrum Nouemial optare. Sed qui spectaculo aderam, ei animum sufficere, operamq, insisterunt in coniuge scrutanda promittere. Accipit viduus conditionem, indeq, aduersa ripa instituit ultimas retro scaturigines legere, si qua cadauer ex aquis emersum pateret. Id alij conspicati, & in risum effusi, eam verò luculentam dicitant esse stultitiam, quando nihil contra torrentem agi, sed omnia secundo amne ferri insuessent. Quo ille conuitio nihil sanè per motus, sibi omnium vni aiebat de indole, atque ingenio femina compertum exploratumq, esse: eam, quoad vixerat, semper in vetitum niti solitam, neque dum, tamen mor-
 tuam, eos mores desitura: sibi indubie certum persuasumq, esse, illam proinde (secius multo ac alias res) in aduersum flumen niti.

Talem nacti vxorem utique optant multi non solum in, præterfluente mergi, sed etiâ in mare Creticum portari. Hinc inter Alpes, non nemo fertur, coniuge sua, inter extremos dolores, cum morte proxima luctante, tibiam arripuisse, & chorea læ-

III.